

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem, se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2022, č. j. JMK 115097/2022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 3. 2023, č. j. 41 A 48/2022-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 8. 2022, č. j. JMK 115097/2022, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 12. 5. 2022, č. j. SLP-OD/52396-22/PIM, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků, a to podle § 125c odst. 1 písm. k) a písm. i) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupků se žalobce podle rozhodnutí prvoinstančního orgánu dopustil dne 25. 12. 2021 kolem 12:45 hod., kdy jako řidič motorového vozidla tov. zn. Fiat Punto, RZ X, způsobil na kruhovém objezdu v obci Ochoz u Brna dopravní nehodu a následně i přes poučení ze strany Policie České republiky místo dopravní nehody před příjezdem hlídky opustil.

[2]Žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobce rozporoval spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4. zákona o silničním provozu (neoprávněné opuštění místa dopravní nehody), Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 15. 3. 2023, č. j. 41 A 48/2022-34, zamítl jako nedůvodnou.

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž navrhl jeho zrušení. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku učinil závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného. Argumentaci, že žalobce ospravedlnitelně nesetřval na místě dopravní nehody kvůli krvácení z nosu, označil za nevěrohodnou a účelovou, a tedy ji neshledal důvodnou. Přisvědčil proto závěru žalovaného, že došlo k neoprávněnému porušení povinnosti stanovené v § 47 odst. 4 písm. c) ve spojení s odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.

[8] Stěžovatel nerozporuje, že způsobil předmětnou dopravní nehodu, při které došlo k hmotné škodě na majetku třetí osoby. To také neprodleně na tísňovou linku ohlásil, přičemž sdělil, že není nijak zraněný. Při následné telefonní komunikaci, kterou vedl stěžovatel a později jeho matka, jež se na místo nehody dostavila, nebylo s policií domluveno opuštění místa dopravní nehody. Naopak komunikující policista zdůrazňoval povinnost na místě setrvat. Přesto žalobce místo dopravní nehody opustil.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti dovysvětlil, že se mu udělalo špatně a začal krváčet z nosu až při čekání na policii, a proto při ohlášení dopravní nehody uvedl, že není nijak zraněný. Zároveň je nadále oproti krajskému soudu přesvědčen, že jeho jednání nebylo společensky škodlivé a také nebyly naplněny formální znaky skutkové podstaty přestupku ve formě objektu a objektivní stránky. Dopravní nehoda byla řádně nahlášena a nafoцена, proto nedošlo k ohrožení zájmu chráněného zákonem, tj. nedošlo k ohrožení řádného prošetření dopravní nehody. K tomu by došlo, pokud by stěžovatel z místa beze všeho ujel. Krajský

pokračování

soud proto shledal skutkové vylicení věci nesprávně nevěrohodným a dopustil se i nesprávného právního posouzení.

[10] Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s krajským soudem v posouzení argumentace týkající se zdravotních problémů stěžovatele nastalých po dopravní nehodě. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na odstavce 17. až 20. napadeného rozsudku, neboť není smyslem kasačního přezkumu opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2021, č. j. 5 As 351/2020-30). Soud neshledává důvěryhodným ani tvrzení stěžovatele, že jeho zdravotní stav byl natolik špatný, že nemohl na místě nehody setrvat, a zároveň ne tak špatný, aby bylo potřeba zavolat zdravotníka. Faktem zůstává, že ani stěžovatel, ani jeho matka žádné zdravotní obtíže při komunikaci s policií nesdělili. Z přepisů telefonních hovorů naopak vyplývá snaha matky stěžovatele opustit místo nehody co nejrychleji s tím, že nedošlo k žádné závažné majetkové škodě a není v zásadě co prošetřovat, přičemž komunikující policista tento názor nesdílel. Zdravotní indispozice ani jiná relevantní skutečnost (v kasační stížnosti zmiňované nepříznivé počasí), za které by mohlo být nepřiměřené po žalobci požadovat jeho setrvání na místě nehody, však policii ani dodatečně sdělena nebyla, ačkoliv tomu nic nebránilo, a ani nebyla v řízení prokázána.

[11] Co se týká rozporovaného ohrožení zájmu chráněného zákonem, tak nelze souhlasit se stěžovatelem, že k řádnému prošetření dopravní nehody ze strany pachatele postačí, pokud tuto událost neprodleně oznámí policii a nafotí. Nejvyšší správní soud zde připomíná, že stěžovateli není vytýkáno spáchání přestupku podle 125c odst. 1 písm. i) bodu 2. zákona o silničním provozu. Je mu naopak vytýkáno nesetrvání na místě nehody až do příchodu policisty, přičemž předmětné povinnosti se nemohl zbavit pouhým neujetím od nehody, resp. oznámením a nafocením nehody, byť toto stěžovatel učinil příkladně. Policii přirozeně nemůže pro řádné prošetření dopravní nehody postačovat její nahlášení spolu s popisem a fotografiemi od samotného pachatele či jeho rodinného příslušníka. Setrvání pachatele na místě dopravní nehody je nedílnou součástí procesu jejího šetření, a proto má jasný a nenahraditelný význam. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že stěžovatel svým jednáním ohrozil zájem chráněný zákonem na řádném prošetření dopravní nehody. Závěr o naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bodu 4. zákona o silničním provozu v nyní posuzované věci je přitom zcela nepochybný a jednoznačně vyplývající ze znění aplikované normy, a proto není výsledkem posouzení právní otázky, kterou by bylo třeba poprvé judikovat.

[12] Konečně Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani názoru stěžovatele, že při spáchání předmětného přestupku nedošlo k naplnění jeho materiálního znaku ve formě společenské škodlivosti. Jak krajský soud správně uvedl, až na naprosto výjimečné případy naplnění materiálního znaku splývá s naplněním formálních znaků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23), přičemž naplnění těch formálních znaků posuzovaného přestupku Nejvyšší správní soud potvrdil výše. Zároveň v souvislosti s případem stěžovatele neshledal žádnou výjimku z uvedeného pravidla. K tomu znovu opakuje, že stěžovatel byl policistou instruován k setrvání na místě dopravní nehody až do příjezdu hlídky, přičemž mu bylo dokonce sděleno zákonné ustanovení, ze kterého mu tato povinnost za daných okolností vyplývá. Bylo tedy zřejmé,

že policie ví, co dělá, resp. proč po stěžovateli setrvání na místě nehody požaduje. Následné jednání stěžovatele v podobě opuštění místa dopravní nehody bez ospravedlnitelného důvodu shledává Nejvyšší správní soud jasně společensky škodlivým.

[13] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu